

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 7

гр. София, 06.01.2025 г.

ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД, 2-РО ГО 3-ТИ СЪСТАВ, в закрито заседание на деветнадесети ноември през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Камелия Маринова

Членове: Веселка Марева
Диана Коледжикова

като разгледа докладваното от Диана Коледжикова Касационно гражданско дело № 20248002101279 по описа за 2024 година

Производството е по чл. 288 от ГПК.

Образувано е по касационна жалба с вх. № 1226 от 09.02.2024 г., подадена от името на В. Д. А. чрез пълномощника му адв. Г. П. срещу решение № 227 от 20.12.2023 г., постановено по в.гр. д. № 530/2023 г. на Апелативен съд – Пловдив, с което е потвърдено решение № 1088 от 21.07.2023 г. по гр. д. № 2513/2022 г. на ОС - Пловдив за отхвърляне на исковете на касатора, предявени срещу Д. П. П. и „Пловдив медия“ ООД, за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди вследствие разпространени клеветнически твърдения.

В касационната жалба се навеждат оплаквания за неправилност на обжалваното решение поради нарушения на материалния закон и необоснованост – касационни основания по чл. 281, т. 3 от ГПК. Сочи се, че съдът не е обсъдил всички възражения на ищеца и касатор в настоящото производство, както и че не е изложил мотиви за отхвърляне на исковете. Иска се отмяна на въззивното решение и постановяване на друго, с което исковете да бъдат уважени.

В изложението по чл. 284, ал. 3, т. 1 ГПК са посочени основанията по чл. 280, ал.1, т. 1, ал. 2, пр. 2 и пр. 3 ГПК. Твърди се, че въззивният съд не се е съобразил със задължителната практика на ВКС по ТР № 1/2013 г. на ОСГТК да мотивира решението си като изложи самостоятелни изводи по съществуването на спора и се произнесе по защитните доводи и възражения на страните. Апелативният съд не обсъдил оплакванията във въззивната жалба за неправилно възприета фактическа обстановка и погрешни правни изводи. Посоченото съставлявало основание по чл. 280, ал.1, т. 1 ГПК за допускане на решението до касационно

обжалване.

Касаторът се позовава и на очевидна неправилност, която обосновава с неправилна квалификация на установените от съда факти по делото – нарушение на принципа на законност по чл.5 ГПК; нарушение правилата на формалната логика и очевидно логическо противоречие между обсъдените доказателства и фактическите изводи, направени от съда; липса на мотиви по отношение на ответника „Пловдив медия“ ООД.

Ответникът Д. П. П. изразява чрез адв. Ш. становище за неоснователност на жалбата и липса на предпоставки за допускане на решението до касационен контрол; ответникът „Пловдив медия“ ООД не е представил отговор на касационната жалба.

Касационната жалба е допустима. Постъпила е в предвидения от закона срок, изхожда от процесуално легитимирана страна и е насочена против въззивно решение, което подлежи на обжалване.

Досежно основанията за допускане на касационно обжалване на въззивното решение съображенията са следните:

За да потвърди първоинстанционното решение, с което исковете на В. Д. А. срещу Д. П. П. и „Пловдив медия“ ООД за обезщетяване на неимуществените вреди, понесени от ищеца вследствие разпространението на клеветнически твърдения са отхвърлени, въззивният съд е приел, че в периода 13.06.2022 г. - 07.08.2022 г. в online всекидневника „Пловдив медия“ са публикувани четири статии, касаещи ищеца А., както следва: на 13.06.2022 г. - „Служителка на паркинг пуска жалба в прокуратурата за сексуален тормоз срещу общински лидер на „Има такъв народ“; на 01.07.2022 г. - „Какво прави Бай Ганьо от Бачковския манастир, станал депутат, когато го чукне хормонът“; на 19.07.2022 г. - „В Асеновград се молят за нови избори, да пратят мъжката манастирска секретарка депутат, да не им задява жените“ и на 07.08.2022 г. - „Толкова ли няма читави хора в Асеновград, че може да вкарат в изборната листа за 4-ти път Мъжката секретарка на С.!?!“. Прието е, че автор на горепосочените статии е ответникът Д. П., а издател на интернет – медията „Пловдив медия“ е ответното дружество.

Като анализирал използваните езикови средства, въззивният съд заключил, че същите не представляват обида или клевета. По отношение на израза „мъжка секретарка“, приел че това не е неморална и позоряща дейност, а изложеното, че са ставали скандали между ползвателите на паркинга, намиращ се до ресторант „В.“ в [населено място], се потвърждавало както от свидетелите на ищеца, така и от свидетел Н., като данни за конфликтната ситуация се съдържат и в приетите публикации на Plovdiv 24.BG.

Относно твърдението за отправено сексуално предложение от ищеца към Х. Х., въззивният съд приел, че и те не са клеветнически и недобросъвестно проверени твърдения, доколкото такива данни се съдържат в материалите по пр. пр. 6248/2022г. на РП – Пловдив; публикувана е и жалбата на Х. Х..

По отношение втората от процесните статии „Какво прави Бай Ганьо от Бачковския манастир, станал депутат, когато го чукне хормонът“, въззивният съд счел, че сравняването на ищеца с отрицателния герой „Бай Ганьо“ представлява изразяване на оценката на автора за личността на ищеца, чието поведение счита за обществено неприемливо. Действително,

макар внушенията за В. А. да са негативни и използваните изрази да надхвърлят добрия тон, съдът приел, че последните не са обидни и не следва да се квалифицират като засягащи достойнството на публичната фигура, към която от страна на обществото са завишени изискванията за начин на живот и работа. Приел също така, че в статията е обективизирано собственото виждане на автора за личността на А. и възмущение от поведението му и въпреки че използваните изразни средства са натоварени с негативен смисъл, не може да се направи извод, че целта на статията е унижаване на ищеца.

По отношение на съдържащите се упреци към дейността на компетентните органи, които не са предприели своевременни действия в рамките на своите законови правомощия, съдът приел, че същите не са свързани със злепоставящо внушение, насочено към А..

Относно твърденията за настъпилите вредоносни последици и като обсъдил свидетелските показания, въззивният съд стигнал до извод, че не са събрани достатъчно доказателства за субективните преживявания на ищеца, отражението им върху здравословното му състояние, социалната сфера на общуване и работа, контактите и взаимоотношенията със семейството и близките.

По отношение третата статия със заглавие „В Асеновград се молят за нови избори, да пратят мъжката манастирска секретарка депутат, да не им задява жените“ въззивният съд счел, че

А. не е въвел изрично в предмета на делото конкретни изрази, употребени спрямо него, които да са му причинили неимуществени вреди. Доколкото ищецът твърдял, че със статията се преповтаря тезата за осъществен от него и братовчед му сексуален тормоз над въпросната служителка от паркинга, че с многобройни лирични отклонения и съждения се сочат начини за избягване на предполагаеми негови сексуални престъпления, както и се коментира бездействието на органите на прокуратурата и изборителното прилагане на правомощията ѝ при идентични действия и доколкото и самият ищец изтъквал, че се касае за създаване на впечатление, т. е. създаване на внушения чрез използване на лирични отклонения, въззивният съд заключил, че авторските изказвания, субективни възприятия и начинът, по който се интерпретират фактите, стоят извън обхвата на съдебната преценка налице ли е разгласяване на позорно обстоятелство, а изнесеното в процесната статия, засягащо бездействието на прокуратурата, макар и негативно, няма отношение към спорния предмет.

Във връзка с четвъртата статия „Толкова ли няма читави хора в Асеновград, че може да вкарат в изборната листа за 4-ти път Мъжката секретарка на С.!?“ въззивният съд приел, че използваните изрази накърнят достойнството на отделната личност, съобразно съвременните стандарти за неприемливо и унижително отношение, както и че са насочени към засягане личната сфера на ищеца по един язвителен и унижителен начин и нарушават баланса между признатото и гарантирано от Конституцията право на мнение и правото на добро име, но не били налице доказателства за настъпилите вредоносни последици в неимуществената сфера на А.. Съдът посочил, че не са доказани твърденията от ищеца негативни емоционални преживявания, психическо напрежение, стрес и терзания, влошаване на здравословното състояние, злепоставяне пред близки и познати.

С оглед така приетото въззивният съд, преpraщайки към мотивите на първоинстанционното

решение, достигнал до обобщения извод, че не е осъществено пълно и главно доказване за наличието на предпоставките по чл. 45 от ЗЗД за ангажиране отговорността на ответниците и исковете правилно са били отхвърлени.

При тези мотиви на въззивния съд не е налице основание за допускането на постановеното от него решение до касационно обжалване.

На първо място следва да се посочи, че в изложението си касаторът не е формулирал правен въпрос от значение за изхода на делото, който да е решен в противоречие с практиката на касационната инстанция. Неспазването на това изискване, изводимо и от постановките на ТР № 1/2009г. на ОСГТК на ВКС, само по себе си е достатъчно, за да се приеме, че не е налице общата предпоставка по чл. 280, ал. 1 от ГПК за допускане до касация, което обезсмисля и обсъждането за наличие на специална такава. Касационния съд не разполага с правомощия сам да формулира правния въпрос, като може единствено да го уточни и конкретизира. Дори да се приеме, че оплакването на касатора за неспазване на задължението на въззивния съд да обсъди всички доказателства и доводи на страните, както и да изложи мотиви по отношение на тях, да съставлява въпрос изпълнил ли е въззивният съд задължението си по чл.236, ал.1 ГПК да се произнесе по спора след обсъждане на всички доказателства, възражения и доводи, по който касаторът твърди противоречие с цитираната задължителна практика на ВКС, същият е поставен общо, без да е обосновано кои доказателства или доводи на ищеца не са обсъдени. Това пречатства възможността да се прецени относимостта на поставения въпрос към въззивното решение. Съдът е обсъдил всички доказателства, от значение за решаване на спора по наличието на непозволено увреждане, извършено спрямо ищеца. По тези съображения е изключено общото основание по чл. 280, ал. 1, т .1 от ГПК.

Въззивното решение не следва да бъде допуснато до касационно обжалване и поради очевидна неправилност. От мотивите на въззивното решение не се установява порок, който да следва без анализ на извършените процесуални действия на съда и страните, както и на събраните доказателства и тяхното съдържание. В съответствие с изискванията на процесуалния закон въззивният съд е изложил мотиви за правното значение и последици на фактите и обстоятелствата, които е приел за установени, подвел е тези факти към приложимите действащи към момента на осъществяването на фактите материалноправни норми при правилна правна квалификация и в смисъл, съответстващ на вложения от законодателя и възприет от съдебната практика. Отказ от прилагане на императивна правна норма също не се установява, като изводите на въззивния съд са логични, последователни и съответстващи и на правилата на формалната житейска логика. В обобщение, липсват основания за допускане на обжалваното решение до касационно обжалване.

По тези съображения съдът

ОПРЕДЕЛИ :

НЕ ДОПУСКА касационно обжалване на решение № 227 от 20.12.2023 г., постановено по в.гр. д. № 530/2023 г. на Апелативен съд – Пловдив.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____